

חג המולד 2019 אחדות ושחרור

משנכנס עלום־השם לחדר, בא פדריגו לקראתו בצעדים מהירים, בפנים מאירים ובזרועות פתוחות, כדרך שמקבלים פני אורח רצוי
"מכבר ולעתים קרובות הייתי אני צריך לבוא אליך"
"האם יודע הוא, מי אני? האם אמרו לו מה שמי..."

"הנח," אמר פדריגו ותפס את ידו בתקיפות מלאת־אהבה.
"תן לי ללחוץ יד זו."

ואגב דיבור חיבק בזרועותיו את עלום־השם. הלה ניסה להשתחרר, התנגד רגע קט לחיבוק זה, אך מיד ויתר, וכאילו ניצחה אותו תנופת האהבה הגדולה חיבק גם הוא בזרועותיו את החשמן.
עלום־השם שיחרר את עצמו מאותו חיבוק, ואמר: "האל הגדול באמת! האל המיטיב באמת! אני יודע עתה את עצמי, אני תופס עתה מי אני!"

"אל תחשוב", אמר החשמן, "שאתפק בביקורך זה. עוד תחזור אלי..."
"ודאי שאחזור!" השיב עלום־השם. "אילו דחה אותי אדוני, הייתי נצמד כאן לדלתו כאחד העניים. אני צריך לדבר עמו! אני צריך לשמוע את קולו! אני צריך לראותו! אני זקוק לו!"

"המאורסים", אלסנדרו מנצוני,

תרגום: ברוך הראל, הוצ' מוסד ביאליק, תשכ"ה-1964

קרוליו, סגידת רועי הצאן (פרט), 1609. מוזיאון איזור מסינה, איטליה.
© א' דגלי אורט/סקאלה, פירנצה

המאורע הנוצרי מתבטא במפגש עם מציאות פיזית, גופנית, בעלת זמן ומקום. היא מפגש עם מציאות נוכחת, חיה, לחלוטין אנושית, ומשמעותה המלאה היא בהיותה סמל מורא לעין של הנוכחות של ישוע המשיח, של האל־נהיה־אדם בתוך ההיראות האנושית המשתנה. מפגש זה הוא הממקד כל הזמן את חיינו, המעניק משמעות וסיכום לחוויתנו. חוץ ממנו אין מקור לתודעה ולחידוש בחיים.

לואיג'י ג'וסאני